

At disse Tilfælde maa blive meget betydelige, naar man ved dem vil søge at overvinde den herskende Utilbøielighed hos Arbejderklassen til selv at bringe Offre, kan neppe være Tvivl underkastet, og det er Mindretallets Opfattelse, at en saadan Stats-Anstalt dog ikke vil formaa at drage Arbejderklassen til sig, men dels vil vise sig som en kostbar Institution, der ikke gjør væsentlig Nytte i den paatænkte Retning, dels ved de personlige Offre, der f. Ex. ville blive paalagte de kommunale Raads Medlemmer og ved det hele nødvendige vidtløftige Maskineri vil vække adskillig Misforstaaelse.

Det er imidlertid ikke Mindretallets Mening, at der Intet fra Statsmagtens Side kan være at foretage, og som en naturlig og praktisk Udvei forekommer det Mindretallet, at en særlig Afdeling under den bestaaende Livrente- og Forsørgelses-Anstalt kunde oprettes, hvor intet særligt Administrationsgebyr beregnes, og hvor Befolkningen havde en let Udgang til at tegne mindre Alderdomsforsørgelser til et Beløb af nogle faa hundrede Kroner. Forsaavidt falder denne Betragtning sammen med nogle af Flertallets Bemærkninger, naar det blot herdes, at vilkaarlig valgte Renteberegninger, for at skaffe Deltagerne billige Forsørgelser, holdes udelukkede. At sammenstille en saadan for hele Befolkningen tilgængelig Forsørgelsekasse med Statens Forhold til dens Embedsmænd forekommer Mindretallet urigtigt. At Statsmagten kan finde det hensigtsmæssigt at hælde paa Lønningernes Knaphed ved at beregne en noget højere Rente, end i og for sig korrekt ved Besættelsesmændenes Selvpensionering, er et „indre“ Spørgsmaal mellem Staten og dens Embedsmænd, som ikke kan tjene som Regel for en almindelig Alderdomsforsørgelsekasse.

Det fortjener endnu at fremhæves, at Flertallet (6te Spalte øverst) selv synes at anerkende, at der er overveiende Sandsynlighed for, at den af det foreslaaede Stats-Anstalt væsentlig vil blive benyttet af „dem, der strengt taget ikke trænge til en saadan Hjælp“, men Flertallet troster sig med, at det selv blandt de mere Velstaaende vil være en „Betryggelse“ at sikkre sig en saadan billig Nødsbistand. Heri kan Mindretallet være enig, men at oprette en ny Livrenteanstalt med billigere Præmier end den nuværende ved særlige finansielle Offre fra Statens Side og med Opgivelse af det rationelle Grundlag for slige Institutioner, for at skaffe de mere Velstaaende et billigt Supplement til deres øvrige Alderdomsforsørgelse, kan Mindretallet ikke finde tilstrækkelig begrundet.

Mindretallet er enig i, at Lovgivningens Bestemmelser om Arbejdsgiverens Erstatningspligt i Tilfælde af Forsømmelighed fra hans Side, ikke er ganske fyldestgørende, men det maa ikke overses, at det som oftest er særdeles vanskeligt i det enkelte Tilfælde at afgjøre, hvor Skylden til Ulyf-

ten rettelig bør lægges, og at Arbejdsgiveren saa godt som altid maa bære de Tab, der paaføres ham ved Arbejderens Forsømmelighed, alene af den Grund, at der ingen Erstatning vil være at erholde hos denne.

Mindretallet (Singerslev) er enig med Flertallet i, at Lovforslaget ikke er egnet til at nyde Fremme. Mindretallet er ligeledes enig i at anbefale, at der ved Statens Foranstaltning oprettes en særlig Alderdomsforsørgelseanstalt med almindelig Udgang for Befolkningen til paa billigere Billaar, end det i den allerede bestaaende, af Staten garanterede Livsforfikkingsanstalt kan ske, at sikkre sig en begrænset Livrente. Derimod er Mindretallet paa flere væsentlige Punkter uenigt i de Betragtninger og Antydninger, der af Flertallet ere fremsatte i Betænkningen, hvorfor det maa forbeholde sig nærmere Udtalelser, naar Sagen kommer til at ligge for til Behandling.

Mindretallet (Clausen og Dam) maa i Modsetning til Flertallet fastholde og have den i Lovforslaget, navnlig dets § 7, foreslaaede Tvangsforpligtelse, ihvorvel man gjerne skal indrømme, at den nærmere praktiske Udførelse deraf muligvis kan finde en heldigere Løsning. At man andsteds uden Held har søgt at løse den til Grund for Lovforslaget liggende Opgave, afgiver ikke noget afgjørende Bevis for demnes Ulovelighed og kan derfor heller ikke indeholde nogen Grund for Udvælget til at opgive Forsøget. Selv Organisationen af en almindelig Alderdomsforsørgelse-Anstalt vilde neppe medføre megen Vanskelighed, naar det kun kunde gøres muligt paa en eller anden Maade at lette de ubemidlede Samfundsmedlemmers Udredelsen af de nødvendige Indskud. Men heri turde Hovedvanskeligheden for Spørgsmaalets Løsning vistnok i de fleste Tilfælde være at søge; thi den eneste synlige Udvei, som ogsaa Lovforslaget anviser, at lade Stat og Kommune træde til med et passende Tilskud, kan altid og i alle Lande være sikker paa at møde Modstand fra de konservative Standpunkter. Da Udvælgets Flertal imidlertid stiller sig indbefommende overfor Principet om Tilskud fra det Offentlige, saa frembyder dette altsaa forsaavidt ikke nogen Anstødssten for Lovforslagets Fremme. Den væsentligste Hovedbivending fra Flertallets Side er derimod den i Lovforslaget forlangte tvungne Indtrædelse i Alderdomsforsørgelsen. At en saadan Ordning fulde „stride mod Grundprincippet i vor hele Samfundsordning o. s. v.“, saaledes som Flertallet formener, maa paa det Bestemteste modsiges. Thi hvad er for det Første i Almindelighed al Lovgivning andet end juridiske Tvangsforpligtelser, nødvendiggjorte ved, at Samfundsmedlemmernes Offerberedvillighed savner fornødent Grundlag i den dybere Erkendelse og dertil svarende bestemte